

DER GIK ET LIV FORBI ...

Historien har været med mig livet igennem,
og jeg har altid haft fornemmelsen af at, den
kunne vende tilbage når som helst - når jeg mindst
ventede det - og det ville alltsammen ske igen ...

Historien er aldrig falmet helt - men dog noget
som årene er gået - men den kan stadig få min
krop til at sitre, og mit hjerte til at hamre,
som skulle kroppen sprænges.

Historien vil aldrig kunne glemmes helt, men blive
ved med at være en del af mig, uagtet hvor langt
den svinder tilbage i tiden. Ting der er sagt og
gjort, og som aldrig glider ud af bevidstheden,
uagtet at jeg er blevet et aldrende menneske.

Jeg har holdt det skete op for mig, har levet
dagene om igen, hørt de forskellige mennesker fra
dengang sige de samme ord, erindret lyde, stemninger,
og lugte - men har stadig forstået lige lidt.

Måske er der ikke noget svar på noget af det.
Måske er det hele et tilfælde.
Måske noget forudbestemt.

Huske det hele kan jeg selvfølgelig.
Jeg kan også gennemleve det ...
le, grine, ryste på hovedet ...

Jeg tænker, om jeg husker det - ser det - og oplever
det nøjagtigt sådan, som det virkelig er sket ?

Århus, den 22 januar 2014.

PSYKIATRISK BØRNEHOSPITAL 1959

Jeg er født i 1946 og i mine første leveår boede jeg sammen med mine forældre og min søster på en lille gård, som hed [redacted], i Skjød ved Hammel. Der er kønt på egnen, og alleen Linen, en lang egetræs allé, løber direkte til Hinnerup.

Det er nu ikke just skønhed historien handler om.

Jeg blev slået meget som helt lille. - Det foregik ude på køkkentrappen. Vi havde en hund, som hed King, den stod bundet til et træ ved siden af, og den blev også slået. Det har været inden, jeg har været fyldt 5 år, og hvordan så lille et barn, har kunnet gøre sig fortjent til så mange tærsk er for mig en stadig gåde. Lænkehunden King, hvad havde den gjort? Der manglede et lille hjørne af sten-køkkentrappen i den ene side, kunne jeg se, når jeg hængte forover med bukserne trukket ned, og blev slået med spadserestokken, og King hylede og gøede ved siden af, så den fik en tur bagefter - Man slog meget dengang. Og det er svært at forholde sig til så mange år efter. - Jeg har spurgt en advokat, som blandt andet har den slags sager. Hun siger at, forældrene formodentlig ikke har magtet det, og de formodentlig selv er blevet slået meget ...

Stuehuset i Skjød findes ikke mere. Udhusene er der stadig. Og træet, hvor King stod bundet, var der også stadig i 2009. Det hælder forover - men sådan stod det også, da vi boede der - måske har det også fået tærsk.

I 1952 flyttede mine forældre til en større gård i Søften ved Hinnerup. Der var en læge, som hed [redacted] Brun, med praksis i [redacted] Tærskene holdt nu op. Der var også noget med nogle naboer - som ville anmelde det, hvis det fortsatte - men det var mens vi boede i Skjød, og jeg husker det kun vagt ...

Da de korporlige tærsk ophørte, har jeg spekuleret på, om der så blev skiftet over til "psykiske plager". Det kan jo være meget praktisk, idet de ikke kan ses.

Jeg begyndte i Søften skole som 7 årig. Jeg var for lille og frygtsom til at blive regnet for noget - men tåltes dog ... Min mor blev uvenner med læreinden, og mente alt var hendes skyld, og hvad det egentlig var, som var læreindens skyld, har jeg aldrig fundet ud af. Jeg var god til at læse, men dårlig til at regne, og min mor terpede hovedregning med mig. Bare du dog havde været en anden, sagde hun opgivende gang på gang på gang ... Hun ville så gerne have, at jeg skulle være rigtig dygtig. - Det eneste forsvar var min morbror. Hun ka' vel så meget andet, sagde han gerne.

Jeg havde ofte mareridt, og var bange for mine forældres uenige stemmer, og krummer mig sammen i sengen, trækker dynen op omkring hovedet, vil ikke høre noget, men mine forældres uenige stemmer trænger skarpt igennem, og den stille græden får mig gerne til at falde i søvn, men som regel også til at vågne igen ud på natten, og græde højlydt, så min søster vågner, og min mor kommer farende og rusker mig, og min far bliver tilkaldt.

De siger at, jeg ikke er normal ... Min søster græder aldrig ... Nej, siger min far. Det er hårdt for dig med hende, det kan han godt se. De må have noget gjort ved det på en eller anden måde. Og min mor er venlig overfor min far i flere dage.

Jeg husker at, jeg instinktivt følte at mine forældre ville af med mig, at jeg aldrig skulle være født. De bryder sig ikke om mig. De synes hele tiden at, jeg skal være anderledes. De kunne have det så godt, hvis de ikke havde mig. Det er mig, som ødelægger alting for os alle fire. Det er min skyld, hvis mine forældre ikke taler sammen i flere dage. Det er min skyld at, min søster har psoriasis. Min søster er plaget nok i forvejen. Hun har haft migræne fra helt lille, og ligger ofte i sengen og kaster op, så min mor ikke kan deltage i noget - men må blive hjemme ...

" Du kan sige i forsamlingshuset, som det er ... den lille skriger, så den store bliver syg, og ligger i sengen ... og jeg kan ikke vige herfra " ...

Min far må så selv afsted til den årlige plante-avlsudstilling i forsamlingshuset, og min mor smækker døren i efter ham. " Sikken et held. - Så er jeg fri for at ævle med den forsamling " ...

Jeg sidder stum på køkkentabureten med Gråmis på skødet.

Jamen min mor sagde jo til min far, at det var på grund af mig, at hun måtte blive hjemme, og at han skulle sige, som det var. Begge dele kan jo ikke passe, og jeg græder igen over mig selv, over at min mor lyver og er drilsk, og over at andre nu får at vide, hvad min mor siger om mig ...

Min mor går ud af køkkenet. Hun har rørt havregrynskugler, som vi skal have, når min far er gået, men når jeg tager sådan på veje, er det kun min søster, som får, og vi skal også læse i den nye Puk bog, som min mor lige har købt til os i Hinnerup Boghandel.

Min mor forbarmer sig dog over mig, og jeg får både havregrynskugler og oplæsning fra den nye Puk bog sammen med min søster, men også at vide, at hvis jeg ikke holder op med at skabe mig, kommer jeg på sygehuset. Der er netop åbnet en helt ny børneafdeling på Århus Kommunehospital, har doktor Brun fortalt til min mor, da hun var et ærinde i Hinnerup. Havregrynskuglerne smager ikke mere, og jeg hører ikke mere efter, hvad der sker med Puk og alle de andre i bogen, for jeg græder igen, og så bliver min søster syg, og min mor vred igen ...

Min mor og søster flytter så ind i stuen, og jeg bliver siddende på tabureten i køkkenet hele aftenen knugende Gråmis ind til mig, så den tilsidst bliver utilfreds, og går sin vej, og jeg rokker frem og tilbage i stedet for som et gammel menneske.

Og sent ud på aftenen, da jeg er kommet i seng, og min far er kommet tilbage, hører jeg mine forældres stemmer, og ved, at når stemmerne er sagte, er der noget de er enige om, noget de holder sammen om.

Og aftenen efter hører jeg også de sagte stemmer fra stuen ... og ord ... ikke til at være tjent med ... for galt ... naboerne snakker jo ... De tror nok, det er os, der er noget galt med. Hvis vi kan få hende afsted, kan de da se, at det ikke er os ...

Ja, det er da også det bedste for hende selv, så det er en tjeneste, vi gør hende. Vi vil jo gerne hjælpe hende. Hun er ikke normal. Hun må have noget medicin. " Det sagde jeg også til Brun sidste gang ... men han har jo altid så mange søforklaringer ... så er der dit og så er der dat, og børn skulle ikke have medicin ... og vi skulle tage den mere med ro ... Han er så begejstret for en børneafdeling inde på Kommunehospitalet, der kan hun tage med rutebilen ind, mente han ... PYT ... !!! Næh ... !!! ... Han er ikke for klog, selvom han er læge " ... Og min mor overvejer at skifte til en kvindelig læge i Borum, men min far vil ikke have en kvinde til læge, og det bliver ikke til noget ... De må finde sig i doktor Brun ...

De vil af med mig. De vil ikke have mig. Måske sender de mig væk. Og jeg står op af sengen, selvom jeg ved at, det er det værste at, jeg kan gøre. Min mor bliver vred over det. Når min søster, og jeg var kommet i seng, skulle vi blive der - men jeg løber på bare fødder hen over værelsets ru kokosteppe, og støder døren op til stuen, hvor mine forældre sidder på hver side af bordet og spiser af et fad med æbler, som de begge skærer i fire dele, og skræller kærnehuset ud, så æblet er i fire både.

Og jeg snubler i ordene. I må ikke sende mig væk. Jeg vil ikke væk. Jeg vil blive hjemme, og jeg lover aldrig mere at græde, og græder alligevel, som da jeg blev banket med stokken på køkkentrappen i Skjød. - Usikkerhed er der værste, som er til.- Usikkerheden om, hvad der skulle ske ...

Og jeg vidste at, jeg ikke slap, selvom mine forældre sagde, at jeg måtte have drømt. De havde ikke talt om at sende nogen væk. Det var et hold grise, som skulle afsted i næste uge. Det måtte være det, som jeg havde hørt - og misforstået. Jeg skal lade være med at lytte, når jeg alligevel misforstår, hvad der bliver sagt, og i det hele taget skabte jeg mig jo altid, talte højt med mig selv, eller katten, klædte mig ud, og kunne sågar finde på at sminke mig med min mors pudder, som hun kun brugte, hvis hun skulle noget, og neglelak har jeg købt sammen med en skolekammerat i Tatol forretningen i Hinnerup, og de mener det er unormalt.

Og den dag da jeg sidder i doktor Bruns sorte bil klemmt ned på bagsædet mellem min far og mor, har jeg en underlig - på en måde - "tryk" fornemmelse af, at jeg vidste, det ville komme, vidste ikke hvordan, vidste blot, det ville ske en dag. Min mor havde vist først siddet på forsædet ved siden af doktor Brun, som kørte for os, men var så flyttet om på bagsædet, så de var to til at holde mig, hvis jeg skulle finde på at gøre modstand. Jeg var så lille og spinkel, og så forskrækket, hvor de havde regnet med at kræfterne til modstanden skulle komme fra er mig til stadighed en gåde - som så meget andet ...

Og jeg græd da også kun - endnu engang - af skræk for det ukendte, som jeg forstod nu skulle ske med mig. Det var gået hurtigt. Jeg blev hentet i skolen. Midt i en time havde det banket på døren, og lærer Erik [redacted] gik mod sædvane ikke bare hen og åbnede døren - men helt ud ad døren, som han lukkede efter sig. Kort efter kom han ind igen, og hen til mig, og sagde så stille at, jeg næsten ikke kunne høre det. Kirsten, dine forældre er her. Du skal lige med dem en tur til Århus. Allerede da det bankede på døren, og lærers anderledes optræden, havde jeg fornemmelsen af noget, og med iskold rædsel i mig pakkede jeg skoletasken med fumlende fingre. Vidste at jeg nu skulle noget, som jeg ikke kunne blive fri for, og at ingen ville hjælpe mig, og at jeg var fuldstændig alene i en verden, hvor jeg ikke havde bedt om at være ...

Og da jeg stod parat til at gå, havde [redacted] forsigtigt rørt ved mit hår, og sagt, at fra nu af måtte jeg være en tapper pige, og jeg vil gerne være en tapper pige, og gøre alt hvad det skulle være, når bare jeg måtte være fri for det ukendte, der nu ventede mig ...

Tanker om at løbe min vej havde jeg slet ikke. Mine forældre havde straks grebet fat i mig, da jeg trådte ud af skolestuen, og [redacted] havde lukket døren. Døre lukker sig altid lige foran mig, eller lige bag mig.

Jeg spurgte ikke om noget. Mine forældre sagde ikke noget. Doktor Bruns sorte bil holdt udenfor skolen.

Doktor Brun stod ud af bilen, og lagde min skoletaske om i bagagerummet, og havde så sat sig ind bag rattet, og spurgt om vi kunne køre nu. Min mor kunne ikke rigtig bestemme sig til, hvor hun ville sidde. Hun havde vist siddet foran, da de kom, eller også var det min far - men nu blev de begge to nødt til at flytte om på bagsædet for at holde mig, selvom de jo nok fik både snot og skidt på deres tøj. - (Det fik de nu ikke, og det blev heller ikke nødvendigt at holde mig).

Så begyndte vi at køre, og min mor sagde højt og vredt, at nu gik der igen en hel dag til spilde, hvor de ingenting fik bestilt, og det var jo ikke så sært at, de ikke havde bil, som alle andre, når de aldrig fik noget lavet ...

Ja, ja, nu kører jeg jo, siger doktor Brun bag rattet ... så går det nok alltsammen ...

Det er mørkegrå eftermiddag og den 27 januar 1959, da doktor Bruns bil ved femtentiden drejer op foran Børne Psykiatrisk Hospital i Risskov. Børnepsykiatri er blevet kendt. Bygningerne er lave og gule, og nye, og der lugter af nye materialer. Børnepsykiatrisk afdeling var tidligere inde på Århus Kommunehospital, men var blevet flyttet ud til Risskov, da de lave, gule bygninger var færdige.

Der var afdeling 1. 2. og 3. og så Dagsobservationen. Doktor Brun var mest stemt for dagsobservationen, men det ville blive for besværligt med rutebilen. Det kunne bedre lade sig gøre, hvis det havde været Århus Kommunehospital, for stoppestedet var lige udenfor.

(Mange år senere tog jeg ud til doktor Brun. Det var lige inden han lukkede sin praksis). Han oplyste at han havde været under stærkt pres fra mine forældre.

Hvorvidt det forholder sig sådan, kan jeg jo aldrig få at vide. - Formodentlig er det nok sandheden.

Dengang kunne man ikke få journaler udleveret, og da det senere blev sådan, tog jeg til Hinnerup, og spurgte efter journalen fra 1959. Doktor Bruns praksis blev overtaget af hans svigersøn, læge Merdin, gift med doktor Bruns ældste datter. - Men lægehuset, hvor praksis var flyttet til, havde ikke gamle journaler, og læge Merdin, som jeg talte med erindrede ikke at, han skulle have set journalen, eller tilintetgjort den.

Der var børn, som ingen forældre havde, eller måske aldrig havde kendt dem. Der var børn, som forældrene ikke kunne have hjemme. Måske fordi de ikke magtede deres egen tilværelse - og derfor heller ikke børnenes. Der var børn, som "bare havde sære manérer". F.eks. nægtede at spise, nægtede at tale, nøjedes med at nikke, eller ryste på hovedet. Der var en pige, som lå i sengen hele dagen, osv, osv. - Listen kunne blive lang ...

Der var en høreskadet dreng på 3-4 år, som familien ikke kunne have hjemme, for han var for besværlig, og mange andre var også for besværlige, og det var jeg jo altså også - men så er det jo godt, at nogen vil tage sig af alle de besværlige og uønskede unger.

Der er en prøvetid på Psykiatrisk Børnehospital, indtil de får familiens forhold og vilkår undersøgt, derefter tog ledende overlæge Magrethe Lomholdt, og øvrigt personale stilling til, hvad der skulle ske, eller hvad der var mulighed for, forklarer afdelingssygeplejerske, Marie Olsen. Oversygeplejerske, fru Grå, har fri, og beskæftiger sig mest med kontoret. Oplyser frøken Olsen, som er en høj, mørkhåret dame med en anelse grå stænk i håret. Hun har hvid sygeplejekjole, hvidt forklæde, og hvid kappe på, kappen er sat fast med hvidlakerede hårnåle. Brune hyttesko, og tynde strømper med søm. Normalt har vi en blå lærredskittel over os, for der sker jo meget et sted som her, forklarer frøken Olsen, da vi er blevet modtaget, og står som en hel lille skare i et rum med limgrønne vægge, og mange grønne planter. Det er modtagerværelset.

Ja, siger min mor, men vi vil ihvertfald ikke have hende med hjem igen ... Nej, siger frøken Olsen kort.

Skrækken er ubeskrivelig. Min krop sitre, hjertet hamre, og jeg synes ikke at, jeg kan flytte benene.

Jeg står ved siden af min mor, mit ansigt er klistret, og grimet af tårer, men jeg er holdt op med at græde, for jeg følger - trods ubeskrivelig skræk - stemningen mellem min mor, og Marie Olsen. Frøken Olsen er en bestemt dame. Og et lille håb begynder at dæmre i mig. Måske vil de fremmede slet ikke have mig. Måske forlanger de, at mine forældre og doktor Brun tager mig med igen.

Frøken Olsen beder mine forældre vente.
 Så tager hun min hånd. Kom, siger hun venligt.
 Så skal jeg vise dig det værelse, som du skal
 dele med en anden pige på din alder, og mit håb
 svinder ligeså hurtigt, som det opstod. Marie Olsen
 og jeg går uden videre ud af modtagerværelset,
 og hen ad en lang gang. Mine forældre har i hast
 bedt doktor Brun vente sammen med dem.
 Det vil gøre et godt indtryk, mener de.

Jeg skal blive på psykiatrisk børnehospital
 indtil videre, forklarer Marie Olsen, mens vi går.
 Men jeg skal nok få lov til at komme tilbage og
 sige farvel til mine forældre, inden de tager hjem.

Jeg skal bo i et værelse sammen med en anden pige.
 Hun er lidt yngre end mig, og hedder Tove
 , og er fra Brønderslev, og hun taler
 ægte nordjydsk, og er lidt svær at forstå.

Hendes far er tømre, og har selvstændig virksomhed.
 Han kommer ca. hver 14 dag, og besøger Tove.
 Moderen er gravid, og de venter snart en lille ny.

Der er et rødtæret uldent sengetæppe på min seng,
 og et gult tæret tæppe mage til på Toves seng.
 Så er der en håndvask. Og et skab til hvert barn,
 og en nøgle til, for ellers forsvinder tingene.

Do' ska' pas på at, de stuer knæjt' æn' kommer
 tøggummi i nøgl'hwullet - for så er'et æn' te og
 få u' igjen, siger Tove, som ligger på sin seng.

(Du skal passe på at, de store drenge ikke kommer
 tyggegummi i nøglehullet - for så er det ikke til
 at få ud igen). Vinduet i værelset vender ud mod
 den vinterbrune skov, og det er ved at blive mørkt
 udenfor. Der er nogle gynger, og nogle andre ting.

Badeværelse, toilet, spisestue, og køkken vender
 ud mod vejen, og derfra kan man se over til det store
 psykiatriske hospital, som dengang hed STATSHOSPITALET.

Da jeg har hilst på Tove, og er blevet vist toilettet,
 og lige har set spisestuen, og en opholdsstue,
 som i daglig tale kaldes hyggestuen, ser jeg på vejen
 tilbage for første gang pigen, som lå i sengen
 al den tid, hvor jeg var på psykiatrisk børnehospital.
 Hun hed Karin, så vidt jeg husker, fik mad serveret
 på sengen, uagtet at hun gik rundt i værelset i
 pyjamas og hjemmesko. Hvorfor? Hvad var hendes skæbne?

Så er vi tilbage i modtagerværelset, og jeg giver mine forældre, og doktor Brun hånd, og siger farvel men en fremmed stemme, der ligesom ikke er min. Det er som om, vi ikke kender hinanden, som fremmede der ikke har set hinanden før.

Min far tager sin tegnebog frem, og lægger en ti-kroneseddel på bordet. Den er til mig, så har jeg lidt at købe slik for, hvis vi skal ud og gå tur. Det er virkelig flot, siger Marie Olsen. De andre børn får som regel kun en femkroneseddel, hvis de endda får det. (Dengang kunne der købes uendeligt meget slik blot for en krone).

Ja, men her skal ikke spares, siger min far, og ser til en anden side, min mor nikker blot. Doktor Brun drejer sin sorte skindhue med det dybe fald oveni rundt, og rundt, og rundt.

Så vender min mor sig mod mig, og siger at, jeg nok skal få det godt på psykiatrisk børnehospital, og at de kommer engang imellem - men kun hvis jeg ikke plager for at komme med hjem, eller skriger, som min mor altid siger, så nu har jeg selv valget.

Så står jeg der i min tærnede skolekjole og den hjemmestrikkede trøje med hulmønster alene tilbage sammen med de fremmede mennesker i det fremmede hus. Marie Olsen siger at, jeg ikke må græde. Hun står og skal gå nu. Klokkeren er langt over fire. Det har taget alt for lang tid at få mig indskrevet. Men nu er det endelig i orden. Hun skulle være fået forlængst, siger hun ærgeligt.

Jeg græder alligevel, og bliver af en anden dame, også i hvid kjole, hvidt forklæde, og med hvid kappe på hovedet taget med hen i legestuen. Det er Karen, en ung sygeplejerske. Der var ikke elever på psykiatrisk børnehospital dengang.

Men jeg synes at, de andre børn larmer alt for meget. Jeg vil hjem til Gråmis, stilheden ved bogreolen, og Ellen og Tove, som jeg leger med og cykler ture sammen med, og spørger Karen om, hvornår mine forældre kommer og henter mig. Men Karen ryster blot på hovedet af mig, og siger at, jeg jo lige er kommet, og nu kan jeg bare vente - om et par dage laver jeg selv lige så meget spektakel, som alle de andre ...

Det er nu meget sjældent, for ikke at sige aldrig, at "de lærdes" spådomme er sket fyldest i mit tilfælde.

Din mor vil jo ikke have dig hjemme, siger Karen, og forsøger at finde nogle bøger, som jeg kan kigge i, og så må vi jo sørge for dig, tilføjer hun.

Det passer ikke, græder jeg, men inderst inde ved jeg godt, at det passer, og om aftenen vil jeg intet spise af det smurgte smørrebrød, som bliver serveret for børnene, sammen med mælk, eller saftevand.

Jeg er ikke sulten ... Jeg skal ikke have noget ... Jeg vil bare hjem ... Sygeplejersken, som er kommet i det nye vagtskifte, sidder længe og prøver at lokke mig til at spise ... Se nu her ... Her er et stykke med dejligt rødt pølse ... Spis nu lidt ...

Det er fru Vargaard. En lille spinkel dame med kortklippet hår og pandehår. Det var meget moderne dengang. Fru Vargaard presser det halve stykke med spegepølse mod min mund, og jeg tygger og synker på fru Vargaards kommando. Bagefter får jeg et karbad. Vandet er lysegrønt, og for første gang den dag fryder jeg mig, så får jeg en pyjamas, som er hospitalets, og noget undertøj. Og der bliver delt lidt slik ud. Et eller andet fond har givet så meget i år at, der stadig er noget tilbage fra julen af, og Karen læser en historie i hyggestuen, mens slikket bliver sat til livs.

Møblerne er moderne og nye. Der er pædagogisk legetøj, og mange ting som jeg ikke kender. Jeg kan erindre lugten i stuen endnu, en sammenblanding af nyvasket linoleums-gulv, og nye uldstoffer på møblerne. Det meste var ternet.

Der var også moderne lamper, og sengelampe ved hver seng, og en vågelampe over døren ud til gangen, som er tændt hver nat, så kunne nattevagten se.

Og da jeg senere ligger i den fremmede seng i det fremmede værelse, som jeg nu deler med Tove, og der er blevet sagt godnat, og lyset er blevet slukket, kravler jeg sammen under dynen med det kraftige, hvide stivede betræk. Jeg græder ikke mere, er ligesom tørret helt ind, og har på en gang følelsen af at, nu kan ingen mere gøre mig noget, og følelsen af at, fra nu af må jeg tage vare på mig selv, for ingen andre vil nogensinde gøre det, og jeg opfinder et slags imaginært "værn", som jeg har inde i mig, mens jeg krummer mig sammen i sengen med ryggen ud mod værelset, når bare jeg har værnet, når bare jeg sørgede for at have det, kunne de ikke gøre mig noget,

Så kunne de for min skyld, hugge løs på mig udvendigt alt det de ville ... lad dem bare ... Indvendigt får de mig ikke ... Indvendigt når de mig aldrig, og det kom jo sådan set til at passe. - Indvendigt er jeg da forblevet nogenlunde hel. - Selvom jeg er blevet udnyttet, og misbrugt.

Og at indlæggelsen - og senere andre indlæggelser - skete på vegne af andres ønsker og behov, og ikke på grund af mine behov, er jeg helt bevidst om, og en - ligesom alt for voksen tankegang - bryder frem inde i mit hoved, og fra da af er det som om, at jeg er mange år ældre end mine 12 år.

I de følgende dage stifter jeg bekendtskab med skæbner og mennesker, hvis eksistens jeg ikke anede fandtes. Jeg lærer godt, som skidt. Jeg har fri nogle dage, og skal så begynde at gå i skole på psykiatrisk børnehospital. Der er skolestue ovre på dags - OBSSEN, som dagafdelingen bliver kaldt. Der undervises af Inger Jensen, og en anden lære. Inger Jensen er lyshåret, og har langt krøllet hår, som er samlet med et spænde i nakken, eller sat op i en knude. Hun har altid rødt læbestift på, og er vanligt iført cardigansæt, og tærnedede læggede, eller plisserede nederdele, og altid højhælede sko med lidt kraftige hæle. Der er særligt et par røde sko, som jeg slet ikke kan se mig mæt på.

I min klasse er Lea, og Vipsen, som begge kommer fra dags - OBSSEN ... så er der mig ... og en dreng, som hedder Mogens, og som er nogenlunde medgørlig ... og en anden dreng, som jeg ikke husker navnet på, men han bliver jævnligt sat udenfor døren, når han er næsvis mod Inger Jensen. Så siger hun gerne. " Ud med dig! - Jeg vil slet ikke have dig her! ".

Inger Jensen har lægernes tilladelse til at rykke i øreflippen, hvis ungerne ikke makker ret - men hun er et meget rart og tålmodigt menneske.

Pigen, som konstant ligger i sengen, ser jeg ikke. Tove, som jeg deler værelse med, ser jeg heller ikke. Om de går i skole, ved, eller husker jeg ikke. Så kommer der en ny dreng. Han hedder Lars, og er en spøjs fyr. Han går rundt med en strikhue hele tiden, som ligner den "Lille Per" havde på i "FAR TIL FIRE Filmene". Der er som regel skæg og ballade, hvor Lars er.

Han hører grammofonplader, gerne jazz, og af den grund opnår han, som den eneste ene af børnene på afdelingen, samtale og så galt endda the invitation hos en af de ældste piger. Det er Jette på 17 år, som går i skole inde på Katedralskolen. Jette er fra Struer. Hun har nervøs spiseværing. Hvilket giver anledning til mange problemer. Hun indtager maden på sit værelse. Taler højt med sig selv, når hun øver sig i tyske, eller latinske verber, hedder det vist. Hun går gerne ud i køkkenet om aftenen for at kigge efter noget mad, som hun alligevel ikke spiser, og her kan det godt lade sig gøre at snakke lidt med Jette. Enkelte gange kommer hun ind på Toves og mit værelse, og jeg viser hende, hvad jeg har tegnet til mine påklædningsdukker, og hun tager nogle af tegningerne op i hånden, og spørger om forskelligt, og siger udmærket, udmærket flere gange i træk. Hun er meget, meget tynd. Hun har rødt kortklippet hår, og har som regel en grøn kjole, eller et grønt cardigansæt og slacks, og brune snøresko på.

Hun hader de store drenge, fordi de løfter hende op så let som ingenting. Så griber hun dem i håret, og rykker til. SÅDAN EN GRØNSKOLLING ... !!! Siger hun rasende, når de må sætte hende ned igen, fordi hun rykker til, eller sygeplejerskerne kommer.

En dag er Lars inviteret på the, da Jette er kommet fra skole. Fru Bjørnskov kommer med en bakke med the. Tag nu den kalot af, Lars, siger hun ærgeligt, og sætter bakken på Jettes sofabord, og tager strikhuen af Lars. Gu' vil jeg ikke nikke nej, siger Lars, og snupper huen fra fru Bjørnskov, og smækker den på hovedet igen. Jeg er fulgt med, for fru Bjørnskov skal låse mig ud, og jeg har seddel og penge med, for jeg skal til bageren, for det er fru Bjørnskovs fødselsdag, og så giver hun kager til kollegerne.

Det er både første og eneste gang at, jeg oplever Jette ler al den stund, hvor jeg var i dette mærkelige hus. - En lille tør, skrattende lyd, som tør hoste, der trænger sig frem, lyder det. Fru Bjørnskov kigger også forundret, men siger ikke noget. Der plejer kun at lyde gråd, opremsninger af monotone verber, eller skænderier med personalet, eller de store drenge. Men et eller andet sted i denne tynde pigekrop findes altså også en krog, hvor latteren bor.

Jeg lærer dog at begå mig så nogenlunde, lære at undgå de store drenge, der slår, når personalet ikke er i nærheden, og finder sammen med andre, hvis eksistenser alligevel er så forskellige fra min egen. Nogle af børnene har ingen forældre, men kun lidt familie. Nogle forældre lader sig aldrig se. Der er besøgstid to gange om ugen. Jeg tror, det var tirsdag og torsdag i 2 timer. Det var vist frit om søndagen, men jeg husker det ikke helt. - Søndagene var uendeligt lange.

En af de store drenge, Bent, har brækket en arm, og med den vældige gibsbandage uddeler han knytnæveslag til alle, han kommer i nærheden af. Han eneste slægtninge er vist nogle bedsteforældre, og de er udeblevet fra et aftalt og længe lovet søndagsbesøg, og de små flygter skrigende i alle retninger, når Bent lader sig se henne ad gangen, og han nyder at indhente dem, hale dem frem under sengene, eller i skabe, hvor de har søgt tilflugt for at undgå konfrontationen med gibsarmen.

Jeg måber stiv af skræk ude på gangen, og undgår heller ikke et slag i farten, da Bent passerer forbi på jagt efter en skrigende mulatdreng på 5-6 år, drengen har ingen hår på hovedet, kun en smule krus på hovedbunden ...SKALDEPANDE ... !!! ... SKALDEPANDE ... !!! Jeg skærer sgu' pikken af dig ... !!! JEG SKÆRER SGU' PIKKEN AF DIG ... Gjalder den store dreng ude af sig selv.

Fru Vargaard kommer farende ud fra kontoret, hvor de er ved at give rapport, og får Bent standset i første omgang ved at tage fat i hans øreflip ... Du får ingen cacao og kage, når du opfører dig sådan, siger hun vredt, og trækker ham hen mod værelset. Hvad glør du på din dumme tøs ? Forsvind for helvede !!! Skriger han rasende, og vrister sig løs fra fru Vargaard.

Ja, gå ind på dit værelse, siger fru Vargaard vredt. Hvad står du der efter ? For at skrive om det engang er jeg lige ved at sige, men tør ikke sige det til sygeplejerskerne, de vil bare sige at, det er snak. Fru Vargaard plejer ellers at være flink og rar. Måske tænker hun det samme, for hun siger over skulderen. Du kan også gå ud i køkkenet til Anni, hun er ved at lave cacao, så kan du hjælpe med at smøre bollerne.

Denne forskelsbehandling afstedkommer et nyt raseri hos Bent. Han vil sgu' ikke sidde og kukkelure inde på det rådne værelse, og skubber til fru Vargaard, der forsøger at få ham ind ad døren, og de vælter begge to om på gulvet. Så kommer frøken Juhl fra kontoret. Hun bliver kaldt Julemor, og er vellidt af alle. Der er ikke så mange på vagt om søndagen. Frøken Juhl går altid med slenters med høje korkhæle. Sko, der ellers ikke må bruges på en sygeafdeling. De skal være, sorte, brune, eller hvide, helst snøresko.

Frøken Juhl er mere stout end den lille spinkle fru Vargaard, men de to kan stadig ikke styre Bent, der slår om sig med arme og ben, og er ligeglad med, hvad han rammer. Nu kommer fru Berntsen farende fra døren ud mod modtagerrummet. Hun låser efter sig i hast. Hun er sønderjyde, og er en høj, stærk kvinde. Men det varer ikke længe, inden hun også er nede på gulvet, og ben og arme spjætter, og de hvide stivede kapper ryger langt hen ad gulvet, nøgleknipperne rasler, og de tre sygeplejersker har nok at gøre på gulvet. Endelig kommer der en mandlig pædagog. De talte senere om at, larmen var hørt fra afdeling 2. som havde ringet efter hjælp, og der var også tilkaldt vagthavende læge. Og ved fælles hjælp får de nu styr på Bent.

De hvide kapper, hvidlakerede hårnåle, nøgler, og andre ting ligger stadig på gulvet, da doktor Friderichen skyndsomst ankommer. Bent bliver holdt fast på gulvet af fru Berntsen, frøken Juhl, og pædagogen, og da lægen kommer slipper de, og Bent springer op fra gulvet, som en trolde af en æske, og det ender med, at doktor Friderichsens briller bliver knust, og ligger nu også på gulvet som glimtende glasskår. Doktor Friderichen får dog en taske åbnet, og tager vist en sprøjte frem. Hvad der videre sker ved jeg ikke. Fru Berntsen følger mig ind på værelset. Hun siger ikke ikke: noget. Ryster blot på hovedet, smiler så lidt forsørent, og siger på sønderjydsk. Vi lå o' æ' gulw, og spjattede me' æ' bein, så do' ku' se wo' bous ... Mi war heldigvis de ny blegrøde ...

(Vi lå på gulvet, og spjattede med benene, så du kunne se vores bukser ... mine var heldigvis de nye lyserøde).

Fru Berntsens bukser var lyserøde med elastik i buksebenene, og buksebenet var sat ned over strømpen. Sådan bruger min mor det også.

Jeg sætter mig på sengen, og lytter mod døren, efter larmen på gangen, som fortsætter en stund.

Tove er ikke hjemme. Hun er ude at gå tur med sin bedstemor, der kom som lovet. Tove får også ofte brev fra bedstemoderen, og en lille pakke med slik, og chokolade. Tove spiser nogle gange ikke maden. Og Marie Olsen indfinder sig på værelset, og haler afsted med hende. En dag er bedstemoderen der uanmeldt, men har forladt værelset for at gå på toilettet, og da hun kommer tilbage, er de ved at slæbe afsted med Tove, som råber ... BEDSTE ... !!! ... BEDSTE... !!! KOM OG SE, HVAD DE GØR VED MIG ... Sparker du mig, dit dumme svin, siger Marie Olsen, netop som bedstemoderen viser sig ... Vi er i spisestuen ... Bedstemoderen går tavs tilbage til det lille værelse ...

De holdt hende for næsen, og skovlede - nogle gange skoldvarm mad ind. - Noget lægerne ikke billigede ...

Bedstemoderen sagde intet. Hun troede på de "kloge". Lige som mine forældre. Når de "kloge" mente dette, eller hint, ja, så kunne der ikke drages tvivl - end ikke om selv de mest uhyrlige ting, ej, heller spørgsmål var velkomne. De "kloge" skulle nok ordne det.

Hvorvidt "de kloge" så har været særlig heldige med deres klogskab, fortæller kendsgerningerne om i form af de skabner, som de "kloge" behandlede for mange år siden. - Fik de mennesker et godt liv ?

Tove og jeg har også vores kvaler med Bent. Han vil bestemme om, vi skal spise de retter, vi ikke kan lide. Og han siger det til Marie Olsen, hvis vi undgår retterne. Det kan så' gu' da være ligegyldigt, om de har smagt, eller spist det, eller ikke, siger frøken Juhl, og ryster på hovedet af Bent.

Og Bent farer ind på kontoret, hvor Marie Olsen sidder, og fører journaler, eller rapport er det vel. Det er hende, som har bestemt at, hvert barn SKAL smage på maden, før de kan sige om, de kan lide den. De SKULLE smage det. Hvis Marie Olsen skulle bestemme skulle alle de åndssvage unger stop fodres uanset, hvor meget de skreg og skabte sig - men det ville lægerne ikke have, og så har hun gennemført det med smagningen, om lægerne så ved det, er ikke godt at vide.

Lægerne vil heller ikke have at, en hørehæmmet dreng på 3-4 år får bandager på sine arme, fordi han piller høreapperaterne ud, fordi de klør, og han har sår i ørene.

De giver ham stivere ned ad begge arme, og vikler så elastikbind om, så han ikke kan bøje armene.

Og han skriger, når det klør. Tager sig fortvivlet til hovedet med de to små stive arme. Nogle gange bliver han slået, og nogle gange får han noget at falde til ro på, men derfor klør det jo alligevel - men de skal trods alt passe på.

Lægerne må ikke se det. Og en dag, hvor Andreas, netop har fået stivere på og elastikbind om, må de tage det hele af igen, for overlæge fru Egelund gør uanmeldt sin entre på afdelingen en aften. Hun kommer fra døren for enden ad gangen, som fører ud i modtagerværelset med de grønne planter. Hun er en nydelig lille dame med kortklippet hår og pandehår. Hun har altid fine tynde strømper på med en sort søm, og meget blankpudsede sorte sko med lidt kraftige høje hæle, som var moderne dengang.

De må have Andreas ind på toilettet, og vikle det hele af igen, og han skriger derinde, og overlæge Egelund kommer hen, og står udenfor toilettdøren, og spørger om, hvad i alverden der dog sker derinde. Ja, han har noget med maven, og det kan de give en sprøjte for, og det varer kun et øjeblik.

Og de store drenge kommer grinende frem, og siger at, det er løgn. De har bundet hans arme, og overlæge Egelund siger at, hun kigger ned på afdelingen senere på aftenen. Og efterfølgende varer det noget inden Andreas arme bliver stivet af, for lægerne begynder at aflægge uanmeldte besøg om aftenen, og snakke om at, sårene i ørene ikke svarer til at han tilsyneladende ikke piller i det. Hvis han piller, og det vil de fleste gøre, ville sårene være blodige, men det er de ikke i Andreas tilfælde, for han kunne ikke klø, eller pille. Og de store drenge griner højlydt, som tak for slåskampene med sygeplejerskerne. De vil sige det igen. Det kan de godt regne med. Fanden tage de læger. De bliver nok nødt til at lade være, er konklusionen fra afdelingskontoret.

Den første søndag jeg er der, kom begge mine forældre med rutebilen. - Ellers kom min mor en gang ugentligt. Jeg beder om at komme med hjem. Men det vil min mor ikke have. Hun synes, jeg skal blive der. Jeg magter næsten ikke uvisheden, og spørger om, hvorlænge jeg skal være der, men det kan de ikke sige noget om.

Min mor vil have at, jeg skal have noget stærkt medicin for at blive en anden. Hvad det skal være for en anden, er aldrig rigtigt afklaret. Måske fremgår det af de manglende journaler? Jeg skal være som alle andre. Jeg er alt for stille af et barn - men laver jeg spektakel, eller finder på noget, er det jo også galt ...

Det værste, og mest groteske, som jeg selv var ude for under det mærkelige ophold var tandlægen.

Jeg tror, det foregik ovre på STATSHOSPITALET. Tandlægen, som var en ældre mand, trak nogle af mine kindtænder ud, som han ikke mente kunne svare sig at lave, men satte ikke noget ind i stedet. Hvilket afstedkom at de tilbageblevne kindtænder "væltede", og mine tænder blev skæve for livstid, og der blev ligeledes problemer med kæben for livstid.

Samtidig mente han at, en frisk hjørnetand burde trækkes ud, så visdomstænderne kunne få plads, når de voksede frem, det plejer jo at være omvendt, således at visdomstænderne trækkes ud, hvis tandrækken er generet af tandstillingen, når den tid kommer, og det var jo noget til endnu for mit vedkommende.

Jeg havde pæne regelmæssige tænder dengang. De sad som en perlerække. Det kan ses på de enkelte billeder, der er af mig som barn. Mine tænder blev ødelagt for livstid. Den udtrukne overtand kan ikke genskabes, og kindtænderne var det forsent at rette op, da jeg blev voksen, og jeg har heller ikke den store tillid til tandlæger efter oplevelsen.

Jeg blev bedøvet, så jeg kunne ikke sige fra, eller til, og da jeg svimmel kom tilbage ved middagstid, serverede Marie Olsen skoldhed cacao suppe for mig. Hun mente, at det lindrede. Jeg tror nok at, jeg var så heldig at, jeg besvimele. Jeg husker cacao suppen, og at jeg vågnede på sengen. Jeg hørte Marie Olsen komme ind på værelset på tåspidserne af hytteskoene, for at se om jeg var vågen, men jeg var heldigvis klog nok til at lade som om at, jeg sov, for ikke at få mere "lindrende" cacao suppe hældt ind i min lille, levrede, blodige mund med de ødelagte tænder.

Da mine forældre så mig efterfølgende, udbrød min mor ... Jamen, du godeste ... Skal hun nu være tandløs til konfirmationen om et årstid - men de "kloge" mente, at nabotanden ville vokse hen over det meste af det gabende hul, som nu var blevet i den ene side af min mund.

Og så måtte det jo være rigtigt, når de "kloge" mente det, synes mine forældre, selvom de ikke synes om at, jeg manglede en tand i den ene side, og at der var et gabende hul. Kindtænderne kunne jo ikke ses, og om jeg kunne tygge, eller ej, var der vel ingen, der spekulerede nærmere over.

Hvorfor dog ødelægge et barns tænder ?

Der må da fremgå af journalen, hvem, og hvorfor man besluttede så vanvittig en tandudtrækning ?

Journalen findes - men har indtil nu ikke måttet udleveres uvist af hvilke grund ...

Hos børnepsykolog Asta Kjems skulle jeg blandt andet tegne, hvad jeg tænkte, kigge på nogle billeder, som lignede "blækklatter", og så sige, hvad jeg forestillede mig "blækklatterne" lignede.

Jeg husker tydeligt "blækklatterne". Og at jeg ikke synes at, de lignede noget overhovedet - udover måske blodklatter, og det var ikke det, de skulle ligne, kunne jeg fornemme, og de hørte nu engang med til terapien, sagde Asta Kjems.

Asta Kjems har gråt hår. Hun er altid fint klædt på. Sådan lidt kunstnerisk. Hun går meget med mørkeblåt, og gråt, og har også mørkeblå højhælede ruskindssko uden tå. Hun har også en meget fin lysegrå ulden kjole, og lysegrå højhælede ruskindssko til, og nogle særprægede sølvsmykker.

Hun siger altid at, jeg ikke skal være ked af at jeg har fregner. Det havde hun også som barn, og så skrålede ungerne. Når det regner vokser Astars fregner. Men fregner forsvinder som voksenalderen, og det fik hun ret i. De er der ikke mere.

Hvad Asta Kjems fik ud af sine samtaler med mig - psykoterapi - som det blev kaldt, ved jeg ikke.

Diagnosen om det (grænse psykotiske barn) er formodentlig stillet af overlæge Egelund. (Jeg husker ikke, hvad hun hed til fornavn). Dengang skrev man med fyldepen i journalerne.

Doktor Brun i Hinnerup fortalte at, overlæge Egelund havde skrevet en del om disharmoni i hjemmet. Og at der også var kommentarer fra den ledende overlæge Magrethe Lomholdt. Og det var også hos overlæge Magrethe Lomholdt, at min mor forlangte udskrivning af mig.

Jeg kender således ikke, hvilket resultat Asta Kjems måtte være kommet til, hvis hun i det hele taget nåede så langt i forløbet. Og det ville derfor, blandt andet, være meget hensigtsmæssigt at få journalerne fra 1959 og 1964.

Jeg husker ikke nogen særlig tilknytning til nogen voksen. - Der var en socialrådgiver, som hed Karen - og uagtet at hun ofte tog mig med i byen, for at kigge på vinduer, og drikke kaffe - kan jeg ikke huske hendes efternavn. Jeg tror det var Thomsen, eller noget lignende. Det var i slutningen af mit ophold på børnepsykiatrisk hospital.

Hun tog mig med ind til byen, og så fik vi kaffe, og sodavand, og kage hos Magasin. Hun havde en kameluldsfrakke, og en meget flot mørkebrun lædertaske, og mørkebrune rågummi snøresko. Hun købte gerne noget på et konto kort i parfumeri afdelingen i Magasin, og det var altid meget spændende at være med, og jeg fik gerne et ark påklædningsdukke, så kunne jeg selv tegne til dem, hvis der ikke var nok på arket, sagde hun gerne. Jeg kan huske at, jeg altid - når vi gik afsted - tænkte at, sådan en frakke ville jeg gerne have, når jeg blev stor - men glemte, at der følger lærdom, og uddannelse med for at kunne købe al den kvalitet.

Ellers husker jeg ikke nogen særlig tilknytning til nogen af de voksne. Frøken Juhl tog sig pænt af mig, og pædagogen Tove Pedersen tog sig pænt af mig. Det var lige blevet moderne med pædagoger. Pædagogerne havde kun 7 timer om dagen. Sygeplejerskerne havde 8 timer, og de sagde altid. Det er noget pjat med de pæda-gogger. Hvorfor skal de tilgodeses ...

Tove Pedersen tog mig ofte med i "terapien", som var et moderne (dengang moderne) værksted, hvor der kunne laves forskellige ting. Jeg lavede blandt andet en broche af valnøddeskal. Den skulle pudses og poleres i fedtstof, og tilsidst have linolie, og så skulle den tørre, og næste dag kom vi lidt lim på bagsiden, og satte en nål på, så den kunne hæftes på en bluse, eller trøje. Der var også stoffer til stoftryk i mange forskellige farver. Der duftede altid af lim, og maling, og det var "moderne" at rive aviser i stykker, og blande dem op i tapetklister, og så lave figurer af det, og male det efterfølgende. Ideerne manglede ikke.

Tove Pedersen gav mig også silkestof at arbejde med, og det var jeg meget stolt af, for det var der ikke så mange der fik, og jeg tror nok at, jeg lavede et tørklæde til socialrådgiveren, Karen, i rosafarvet, og med noget mørkeblåt tryk på. Jeg kan erindre lugten i "terapien" endnu. Den var ikke kemisk, eller sygehusagtig, men huset var jo også næsten helt nyt dengang.

Du, Kirsten, siger Tove Pedersen en dag ...
 Er du ked af at være kommet her til os ...
 Jeg stirrede bare på hende ...
 Hun taler til mig, som om at jeg havde lov til at have en selvstændig mening, og det er jeg jo ikke ligefrem så vant til ...
 Ja, jeg nikker stille ...
 Hun stod med ryggen til ved et langt bord ...
 Det skal du ikke være, siger hun så, og vender sig om. Jamen, jeg vil hellere hjem, siger jeg.
 Ja, det kan hun godt forstå ...
 De fleste vil jo helst være hos forældrene, siger hun. Vi er alene i "terapien" den dag - hvorfor der ikke var andre, husker jeg ikke ...
 Jeg husker heller ikke, hvad resten af samtalen handlede om, udover at det var noget med at, det var vigtigt at gå i skole, og lære noget ...
 Og det kunne de jo så hjælpe med ...

Hvad jeg tænkte, eller ikke tænkte, husker jeg ikke klart - men tanken var vist både for og imod ...

En gang om ugen, eller også var det hver 14 dag viste, frøken Miller, som var lægesekretær, lysbillede, eller også var det måske film. Frøken Miller gik også med brune rågummi snøresko, og havde altid den hvide kittel flagrende efter sig, når hun gik hen ad gangen med en stak journaler.

Det var kun Jette fra Struer, som var gammel nok til at komme med fru Grå, oversygeplejersken, i biografen. Fru Grå mindede på mange måder om Jette. Hun var også rødhåret, og meget tynd. Hun kørte på "cikel", som hun kaldte det, i tærnet spadseredragt med en meget snæver nederdel.

De store drenge sagde at, det var dårligt at, hun kunne sætte det ene ben foran det andet. De holdt øje i vinduet, når hun "ciklede" hjem klokken tre. Hendes knæ stødte næsten sammen, når hun trådte i pedalerne, så snæver var nederdelen.

De glanede i vinduet inde hos Lars, og lo og fnisede lige indtil en dag, hvor Marie Olsen kom forbi. De kunne rydde op på deres møgbeskidte og rodede værelser, sagde hun, og det skulle være nu, og når de var færdige, kunne de få en spand vand, og begynde på toiletterne, og gangene, så fik de kræfterne brugt, mente hun. Lars, og de andre svarede igen, hvilket var uhørt, når det var Marie Olsen.

Hun ville ikke have at, der opholdt sig to personer inde på toilettet. I er sgu' da så tykke at, der kun kan sidde én på tønden, sagde hun højrodet.

Lars er i højt humør, for han har lige fået at vide at, han snart skal udskrives af doktor Moesgaard. Og han beskylder højlydt Marie Olsen for at være mere mand end kvinde, og siger at, hun slet ikke ligner en kvinde. Når han sammenligner hende med sin psykolog, Lise Haslund, som altid går i strikkede kjoler, hun har da i det mindste en slags facon, og det har Marie Olsen ikke efter hans opfattelse. Marie Olsen kalder ham næsvis, og rykker ham i øreflippen, hvilket afstedkommer et større spektakel med Lars, og en vase med grene, som står i vindueskarmen ryger på gulvet, og går i stykker. Det er hans egen skyld, siger Marie Olsen. Han skal selv betale.

Den koster 8 kroner. Det er en bestemmelse, der lige er blevet indført. Der blev for meget slået istykker. Når der skulle betales, tænkte de forskellige sig måske lidt mere om, var konklusionen blevet under det ugentlige kontormøde.

Lars har lige fået lommepenge, og bliver rasende over at skulle betale, og siger at Marie Olsen selv kan betale den skide vase. Hun kan lade være med at komme brasende ind på værelset, og iøvrigt har hun lokummer på hjernen ...

Det ender med at Marie Olsen ringer efter doktor Moesgaard. Det er en læge, der har meget med de store drenge at gøre. Og Moesgaard kommer, og mener, at de alligevel skal se tiden an med udskrivelsen. Og Lars går rundt, og river dørene op til alle værelserne, og lover de forskellige tærsk, og alverdens ulykker, ødelæggelse af skabe og andet. Det bliver dog kun ved truslerne i hans tilfælde. Kort efter at, jeg er udskrevet og kommet hjem, læser vi - om det var mig - eller mine forældre, husker jeg ikke. - Men børnelæge doktor Moesgaard var omkommet ved en trafikulykke vist på Koldingvejen.

Det tænkte jeg meget over. Det følte uvirkeligt. Et menneske, som jeg havde set så mange gange på gangen. Han kom ofte, når der var ballade. Jeg havde svært ved at forestille mig ham død.

Det hele endte med at, der kom en dreng fra Fyn. Han hed Dan, og var en lille hårdtslående fyr med mørkt karseklippet hår, og så umådelig uartig at, det fik min mor til at gå til overlæge Magrethe Lomholdt, og forlange mig udskrevet. Overlæge Magrethe Lomholdt lovede bedring, men min mor ville ikke finde sig i mere, og beskyldte børnehospitalet for ikke at kunne styre ungerne, sagde hun endda vist i vrede.

Der kan gå længe, inden der bliver plads til sådan en som Kirsten, sagde Magrethe Lomholdt i døren.

Ja, men jeg skal nok tage ansvaret, sagde min mor, og bad om at få min skoletaske udleveret. Den havde jeg ikke set, siden den dag, da jeg kom, og vi allesammen stod i modtagerværelset.

Marie Olsen kommer med skoletasken.
Min mor hilser ikke på hende, men spørger om
jeg har de ting, som er mine, og det lånte
er afleveret. Jeg nikker, står med skoletasken,
som Marie Olsen modvilligt rækker mig.

Marie Olsen låser os ud, og den tunge glasdør
falder i igen - denne gang bag mig, og sammen
med min mor går jeg op gennem den grusede indkørsel.

Det er mildt, gråt, og lidt tåget vejr,
men det er den 9 april, og solsorten's sang
høres hen under aften hver dag, har jeg bemærket ...

I dag er det lige netop den 27 januar 2014,
og dermed lige præcis 54 år siden, at doktor Brun
og mine forældre hentede mig i skolen ...